

יומא דף ב

הבאת משנה ממסכת פרה ששם גם מפרישים כהן 7 ימים קודם: תנן התם: **שבעת ימים קודם שריפת הפרה היו מפרישין כהן השורף את הפרה מביתו ללשכה שעל פני הבירה צפונה מזרחה, ולשכת בית האבן היתה נקראת.**

שאלה על משנה זו: ולמה נקרא שמה לשכת בית האבן?

תשובה: שכל מעשיה בכלי גללים, בכלי אבנים, ובכלי אדמה.

הסבר: מאי טעמא? כיון דטבול יום כשר בפרה, דתנן: **מטמאין היו הכהן השורף את**

הפרה ומטבילין אותו, להוציא מלבן של צדוקין, שהיו אומרים: במעורבי השמש היתה

נעשית, תקינו לה רבנן כלי גללים, כלי אבנים וכלי אדמה; דלא ליקבלו טומאה, כי היכי דלא ליזלזלו בה.

שאלה 2 על המשנה בפרה: מאי שנא צפונה מזרחה?

תשובה: כיון דחטאת היא, וחטאת טעונה צפונה, וכתב בה **אז נכח פני אהז מועג** - תקינו לה

רבנן לשכה צפונה מזרחה, כי היכי דלהוי לה היכירא.

במדבר פרק יט פסוק ד

ויקח ארבעה הכהן מנחה כאצבעו והזה אז נכח פני אהז מועג מנחה שכע פעמים:

שאלה 3 על המשנה בפרה: מאי בירה?

תשובה 1: אמר רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן: מקום היה בהר הבית, ובירה שמו.

תשובה 2: וריש לקיש אמר: כל המקדש כולו קרוי בירה, שנאמר **הכירה אשר הכיטת:**

הבאת מקור לפרישה ביום הכיפורים ובפרה: אמר רב מניומי בר חלקיה אמר רבי מחסיה בר אידי אמר רבי

יוחנן: אמר קרא (בימי המילואים) **כאשר עשה כיום הזה צוה ה' לעשת זכפר עליכם.**

• **לעשת** - אלו מעשי פרה,

• **זכפר** - אלו מעשי יום הכפורים.

קושי על הדרשה הזאת: בשלמא כוליה קרא בפרה לא מתוקם - **זכפר** כתיב, ופרה לאו בת כפרה

היא. אלא אימא: כוליה קרא ביום הכפורים כתיב!

תירוץ: אמרי: יליף **צוה צוה**; כתיב הכא **צוה ה' לעשת** וכתב התם **זאת חקת התורה אשר צוה ה'**

זאתו, מה להלן פרה - אף כאן פרה, ומה כאן פרישה - אף להלן פרישה.

תירוץ	קושי
דנין צוה דלפני עשיה, מצוה דלפני עשיה, ואין דנין צוה דלאר עשיה מצוה דלפני עשיה	ואימא [צוה וצוה] דיום הכפורים, דכתיב ועש כאשר צוה ה' את משה!
דנין צוה מצוה, ואין דנין צוה מצוה קושי: והתנא דבי רבי ישמעאל: ושכ הכהן וכא הכהן - זו היא שיבה זו היא ביאה! תירוץ: היכא דליכא דדמי ליה, אבל היכא דאיכא דדמי ליה מדדמי ליה ילפינן.	ואימא צוה דקרבנות, דכתיב כיום צוה את בני ישראל

הפסוקים:

ויקרא פרק ח פסוק לד (מילואים)

כאשר עשה כיום הזה צוה ה' לעשת זכפר עליכם:

במדבר פרק יט פסוק ב (פרה אדומה)

זאת חקת התורה אשר צוה ה' זאתו זכרו אז בני ישראל ויקחו אליהם פרה אגמה תמימה אשר אין

כה מוס אשר לא עשה עליה עז:

ויקרא פרק טז פסוק לד (עבודת הכהן הגדול)

והיתה זאת זכא זחקת עזים זכפר עז בני ישראל מכז חטאתא אחת כשנה ועש כאשר צוה ה' את

משה:

ויקרא פרק ז פסוק לח (קרבנות)

אשר צוה ה את משה כהן סיני כיום צותו את בני ישראל להקריב את קרבניהם זה כמאמר סיני:

ויקרא פרק יד פסוק לט (בית המנוגע שלב ראשון)

ושכ הכהן כיום השביעי וראה והנה פשה הטע בקירת הבית:

ויקרא פרק יד (בית המנוגע שלב שני)

(מג) ואם ישב הטע ופרח בבית אחר חזף את האכנים ואחרי הקצות את הבית ואחרי הטוח:

(מג) וכא הכהן וראה והנה פשה הטע בבית צרעת ממארת הוא בבית טמא הוא:

(מה) ותל את הבית את אכניו ואת עזיו ואת כף עפר הבית והוציא אז מחולף זעיר אז מקום טמא:

דרשה: זכפור – אלו מעשה יום הכיפורים

אפשרות אחרת לדרשה	דחיית האפשרות
קרבנות	1. לא נדע איזה כהן יעשה את העבודה? קושני: אפשר להפריש את כל הכהנים במשמרת
	2. ימי המילואים יום הכיפורים יש זמן מיוחד
רגלים	ימי המילואים יום הכיפורים פעם ב"שנה"
רגל אחד – או בחג במצות כי תמיד נזכר ראשון ברשימת הרגלים או בחג סוכות כי יש בו הרבה מצוות	ימי המילואים יום הכיפורים יום אחד (בימי המילואים הקריבו את הקרבנות ביום השמיני)
שמיני עצרת	ימי המילואים יום הכיפורים אין קדושה לפניהם
קושני: הרי קל וחומר – יותר צריך פרישה למשהו שיש בו קדושה לפניו! תירוץ 1: כתוב במילואים כאשר עשה כיום הזה צוה ה' לעשת זכפור עזיכם - ליום שכזה שאין בו קדושה לפניו תירוץ 2: טפל לסוכות ואם סוכות לא צריך פרישה, גם שמיני עצרת לא צריך פרישה ואפילו אם אומרים ששמיני עצרת רגל בפני עצמו, זה רק לעניין פז"ר קש"ב אבל עדיין נחשבה כטפל לסוכות – הוכחה מהמשנה: מי שלא חג ביום טוב הראשון של חג - חוגג והולך כל הרגל כולו, ויום טוב האחרון של חג	